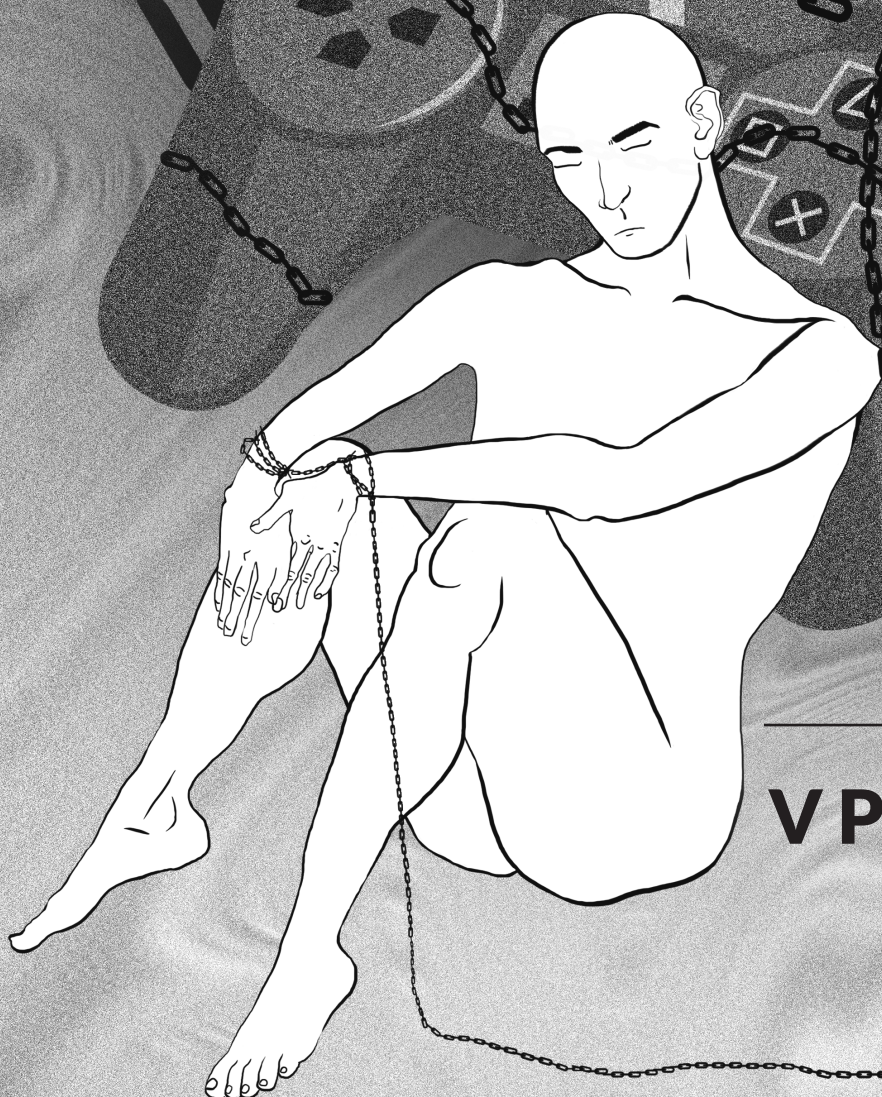


pod lavicí

NEZÁVISLÝ,
NECENZUROVANÝ
STUDENTSKÝ ČASOPIS

#20 - ČERVEN 2018



#20

V POUTECH

20 obsah

POD LAVICÍ #20
Červen 2018

GRAFICKÝ NÁVRH
Ondřej Nývlt

GRAFIKA & SAZBA
Ekaterina Bakhtina

KONZULTANTI
Petra Korfová

ILUSTRACE
Ekaterina Bakhtina

VYDAVATEL
Gymnázium Arabská
www.gyarab.cz

ÚVODNÍK 3

TÉMA
Vlčí děti 8

Nejhorší věznice světa 10

V poutech přírody
Kdo skutečně vládne naším světem? 12

Lidské zoo
Příběhy ukrutnosti nedávné minulosti 14

Genealogie aneb kam až sahají naše kořeny?
Nejste náhodou šlechtic? 16

V zajetí hudby
Zpráva ze soutěže pěveckých sborů 18

ANKETA
Co vás v životě spoutává?
Chvilka sebereflexe našich učitelů a studentů 11

ROZHOVORY

Rozhovor s Táňou Svatošovou



Co mají obrazy lidem říct? 6

LITERÁRNÍ KOUTEK

Psaní do školního časopisu
Aneb jak se z ničeho může stát klidně i něco 4

Lyžařský kurz
Báseň se skrytým smyslem 15

Školní jídelna
Fejton

Ein Pivo, bitte!
Fejton 17

Geniální vztahů rádce
Fejton 17

RECENZE

Henry, Episode IV: a New Hope



Zážitky z hlavní divadelní události Galaxie 4

Hastrman aneb spoutané duše



Novinka ve vodách domácí kinematografie 19

HLÁŠKY

Řeklo se na Arabské
Pro ty, kteří neposlouchají svoje profesory v hodinách 20

VE VOLNÉM ČASE

Arabské sudoku 20

úvodník

Školní rok se nezadržitelně chýlí ke svému konci. Jupí! Kdo z nás by se taky netěšil na tu vytouženou svobodu? Ale co to vlastně svoboda je? Pro někoho, třeba nás studenty, to může znamenat prázdniny. Pro jiné však svoboda znamená boj o základní lidská práva, o vlastní život. A někteří za svobodu považují odpoutání se od svého strachu a vnitřních démonů. Jak však svobody dosáhnout? To už záleží na každém člověku, na jeho rozhodnutích a činech. Důležité však je, abychom si uvědomili, čím jsme spoutáni. To je první krok na cestě se těchto pout zbavit...

V již dvacátém čísle časopisu Pod lavicí se můžete těšit na novou várku článků z per našich autorů napsaných exkluzivně pro vás. V tomto díle jsme se zamysleli především nad významem slova pouta. Jaké druhy pout existují? Policejní, kovová, plastová... A co třeba takové pouto k přírodě? Pouto k rodině? Nebo připoutanost k moderním technologiím? Kdo si bez nich umí dnes představit život? Ale nečekejte jen vážná témata. Čeká na vás například anketa, která vám nabídne srovnání pohledu studentů a učitelů. Také budete mít možnost prostřednictvím rozhovoru nahlédnout do života slavné umělkyně Táni Svatošové a zjistit, jaké jsou její motivace a co vlastně obnáší taková životní dráha. A spousty dalšího! Jste již dostatečně navnaděni?

Tak se nyní, milí čtenáři, odpoutejte od všední reality, nechte se upoutat našimi články a hlavně se pořádně připoutejte. Tohle bude totiž jízda!

Veronika Vondrová, 2.D

REDAKCE



MARIE
SACHEROVÁ
3.C



EKATERINA
BAKHTINA
2.E



VERONIKA
VONDROVÁ
2.D



MARTIN
VONDRA
2.D



ŠTĚPÁNKA
MENŠÍKOVÁ
2.D



MICHAELA
ŠNAJBERKOVÁ
2.C



ELIŠKA
SVATOŠOVÁ
2.C

Psaní do školního časopisu

ANEB JAK SE Z NIČEHO MŮŽE STÁT KLIDNĚ I NĚCO

Když učitelka nebo učitel (nebo chcete-li profesorka či profesor, jak se rádi nepravem nazývají) oznámí, že si každý napíše článek do školního časopisu, nejdnoho teplotního živočicha zamrazí v zádech, a to i přesto, že jsou všechna okna ve třídě zaaretovaná a zavřená tak, jak školní řád praví, což na jednu stranu není špatné, jelikož ve třídě panuje příjemná pokojová teplota, na druhou stranu to ale zase může být na obtíž, pokud jste student, který se právě dozvěděl, že bude psát článek do školního časopisu, a postupně začíná uvažovat nad možností sebevraždy skokem z onoho zmíněného okna.

Sebevražedné myšlenky jsou navíc obvykle doprovázeny všelijakými dep-

resivními úvahami, ale úvaha bohužel není součástí publicistického stylu, a tak si student se slzou v oku pomalu uvědomuje, že bude muset opravdu něco napsat.

V mém případě přicházel v úvahu jedině fejton, protože při představě, že bych měl napsat něco kloudného a seriózního, se mi svíral žaludek. Výhodou fejtonu je totiž to, že se dá celý od úvodu k závěru lidově řečeno „okecat“. Můžete psát absolutně o ničem. Takové nic může nabývat nejrůznějších tvarů, velikostí a podob. Nezkušené oko, ucho nebo bůhví který úd si pod pojmem nic představí něco velmi nicotného, téměř neexistujícího, avšak to je velmi mylná představa, jelikož takové nic může být klidně i 250 slov dlouhé, což je shodou náhod i požadovaná délka tohoto článku. Nejspíš bych se ani neštilil užití velkých slov a troufl bych si říci, že právě nic je jedním z nejpodceňovanějších věcí (?) vůbec.

Většina lidí totiž zapomíná, že toto nic tvoří většinu všeho, odborněji řečeno - naprostá většina vesmíru je tvořena vakuem. Ale přitom by jen málokoho napadlo právě ničemu přikládat nějakou váhu. Já nevím jak vám, ale mně je toho ničeho docela líto. Až si zas tedy někdy budete říkat, že je vaše situace na nic, například když si dozvíte, že musíte psát článek do školního časopisu, vzpomeňte si, jak je nic důležité a skvělé, a hned vám bude lépe.

Pavel Čačík, 2. D



HENRY,



Mnoho z vás, našich čtenářů, se jistě bylo podívat na představení EDC (English Drama Club) s názvem *Henry, Episode IV: a New Hope*, hrané ve třech po sobě jdoucích dnech v sále Základní školy Dědina.

Ráda bych se se všemi, i s těmi, kteří prohloupili a neviděli ho, o tento zážitek podělila. Upřímně ale lehce obdivuji odolnost těch, kteří nedorazili, vůči propagačním materiálům, kterých jste si ve škole nemohli nevšimnout. Hlášení, návštěvy ve třídách, plakát Star Wars s původními postavami, ale s hlavami našich herců - ten byl opravdu skvělý a několikrát jsem si kvůli němu prodloužila cestu do třídy - mě velmi navnadily a poté, co jsem si přečetla obsah, se mé očekávání jen prohloubilo. „*It is a period of civil war. Rebel armies, striking from a hidden base in the north, have won*

EPISODE IV: A NEW HOPE

a great victory against the Scottish army. During the battle, Rebel forces managed to capture enemy leaders. Henry, King of England, is trying to convince the Rebels to send the captured Scots to London in the last attempt to maintain peace. While King Henry endlessly debates with his counselors, his son, Prince Hal, began to suffer from the idea that he is a Jedi Knight and that he is the only one who can save his people and restore freedom to the kingdom." (oficiální text EDC)

Jak jste si mohli všimnout, již děj sám je velmi originální, i když vám to bude nejspíš nápadně připomínat události z anglické historie a také známou ságu Star Wars. Pokud se vám tato kombinace zdá přinejmenším podivuhodná, uklidním vás, že

nejste sami. Mě totiž udivovala od prvního přečtení, takže jsem pak napjatě očekávala výsledek.

Vzešlo z toho skvělé představení pro studenty i dospělé, pro více i méně pokročilé v angličtině a znalce i neznalce Star Wars. Nedovedu si sice představit, že bych na to vzala svou mamku, která se řadí mezi neznalce jak Star Wars, tak angličtiny, ale to je jen náhodný případ, kterých jistě nejdeme mnoho. Humor, jenž provází celé představení, je pochopitelný naprosto každému, a tak se sál často otřásal smíchy.

EDC se také „lehce“ inspiroval skvělou hudbou, která se ke Star Wars neodmyslitelně pojí, a právě ta tomu dodávala ten správný dojem. Musím také ocenit pečlivě promyšlené kulisy vesmírných lodí a vzá-

jemné bitvy. Já bych se ani neodvážila přijít s nápadem udělat Star Wars jako divadelní představení právě kvůli složité výpravě, a to ani nezmiňuji světelné meče, jež se na scéně také objevily. Vždyť co by to bylo za rytíře Jedi bez světelného meče?

Na závěr musím všem, kteří se na tomto představení podíleli, ať už v zákulisí či na jevišti, vyseknout poklonu. Patří jim velký potlesk, který jim snad všichni diváci, i ti páteční, jak mohu osobně potvrdit, věnovali.

A pamatujte. Ne vždy musí vše a všichni skončit šťastně, i když jsou to hlavní postavy.

Míša Šnajberková, 2. D



Rozhovor s Táňou Svatošovou



Dne 15. května 2018 měla naše škola tu čest přivítat jednu z předních uměleckých osobností současné doby. Malířku Táňu Svatošovou snad ani netřeba představovat. Svou popularitu si získala především monumentálním dílem v pražské Libni, Hrabalovou zdí. Téměř 25 let se paní Svatošová věnuje umění tchai-ti. Propojením malby a tchai-ti vytvořila originální Metodu vědomé stopy. Pokud se toho chcete o Táně Svatošové a její profesi dozvědět více, vřele doporučuji přečíst si následující rozhovor. Směle do toho!

– **Jak jste se k malování dostala?**
– To je na dlouho, ale abych to řekla zjednodušeně a zkráceně... Narodila

jsem se v rodině výtvarníka. Můj tatínek je také akademický malíř, takže jsem to už od narození viděla všechno kolem

sebe. A všechny ty barvičky, papíry, to mě hodně zaujalo a líbilo se mi to. Ale takovým zlomovým momentem byl náš roční pobyt v Indii. Tehdy jsem byla předškolní dítě a táta tam dělal experta na ilustrování. No a mě tato úžasně vonavá a barevná země naprosto okouzila. Díky těmto zážitkům v Indii jsem začala hodně malovat a kreslit.

– **Berete malování jenom jako svou práci, nebo i jako koníček?**

– Malování není práce. Žít se tím moc nedá, takže člověk, který maluje,

Žít ve Španělsku a nebýt malířem je skoro hřích.

to nedělá proto, aby vydělával peníze, ale dělá to proto, že chce. Malování je způsob života. Tam člověk řeší spousty věcí – spirituálních, osobních, rozvojových, společenských. Má spousty času být sám se sebou. A když je člověk sám se sebou, dějí se hodně zajímavé věci. Ale není to práce.

– **Co pro vás znamená umění?**

– No...to je na dlouhý seminář. Umění je nezbytnost, naprostá nezbytnost v existenci celého lidského společenství. Kdyby nebylo umění, ztratíme se v obrovském chaosu. Ten teď narůstá a dosahuje svého vrcholu v současném rozvoji vědy a techniky. Někdy z legrace říkám, že až někdo vytáhne ze zásuvky ten hlavní kabel, lidé ani nebudou vědět, jak se jmenují. A bohudíky umění tohle nepotřebuje. Funguje mimo tyhle věci. Bylo tady dávno předtím a bude tady i dlouho poté. A já se domnívám, že umění dělá člověka člověkem.

– **Máte i jiné zájmy než malování, nebo mu obětujete veškerý svůj volný čas?**

– Mám spousty jiných zájmů. Mezi

Až někdo vytáhne ze zásuvky ten hlavní kabel, tak lidé ani nebudou vědět, jak se jmenují. A bohudíky umění tohle nepotřebuje.

hlavní patří studium taoismu a z toho vyplývající zájem o východní filozofii a zejména cvičení tchai-ti, kterým se zabývám i profesionálně už téměř 25 let. Hlavně mě baví nacházet paralelu mezi malováním - kaligrafií se štětcem - a cvi-

ve Španělsku a nebýt malířem je skoro hřích.

– Promýšlíte si svá díla dopředu?

– Jak která. Jsou díla, která opravdu musím dlouze v hlavě promýšlet a rodí

há té realizaci. Je to různé.

– Co by měly vaše obrazy lidem říct?

– No to by mě zajímalo. To je spíš otázka na vás. Ta zpětná vazba je vždycky pro výtvarníka hodně zajímavá, protože mnohdy tam lidé najdou něco, co ani nebylo záměrem. Ale nejdůležitější je, aby to ty lidi vůbec oslovilo. Nemusí se jim to líbit. Když je to naštvete nebo vyprovokuje, je to taky odezva. Musí to v nich vzbudit nějakou emoci, jakou-



čením s mečem. Tohle je moje záliba a neustále v tom hledám nějakou proporcii, harmonii jin jang. Střídatě vedu cvičení a maluji.

– Máte nějaké malíře za své vzory?

Těch je hodně. Z každého období bych mohla jmenovat někoho, ale za všechny řeknu Casamadu, španělského malíře, který zemřel před pár lety. Vůbec španělská malba mi připadá nejužasnější a vím i proč. Když jsem opakovaně měla to štěstí a letěla jsem do Španělska, říkala jsem si: „No jo, to se jim to tady maluje.“ Takové sluníčko, světlo a barevnost té krajiny. Náhhera. Myslím si, že žít

se cestou hlubokého studia, spousty skic a hledání inspirací. Ale pak jsou chvíle,

koliv. Nejhorší je, když kolem toho lidí chodí a je jim to lhostejné, nezaujme je

Umění je nezbytnost [...] v existenci celého lidského společenství.

kdy se ráno vzbudím a přesně vím, co potřebuji udělat, a udělám to. Je také veliký rozdíl, když člověk dělá kaligrafii, která je výsledkem obrovského soustředění, ale velmi krátkého času realizace, nebo naopak když se dělají třeba větší obrazy, kdy je příprava adekvátně dlou-

to. To je potom smutné. Ale pokud na to reagují, je to fajn.

Děkuji za rozhovor.

Veronika Vondrová, 2.D

Vlčí děti

Neumějí mluvit, číst, psát či chodit vzpřímeně. Nemají základní hygienické návyky nebo sociální inteligenci a chovají se jako zvířata. S nadsázkou bychom mohli tímto způsobem popsat nejednoho našeho kamaráda. Bohužel však existuje mnoho dětí, pro které je život bez lidských zvyklostí realitou. Buď byly vychovávány zvířaty v přírodě, nebo je od okolního světa oddělovaly zdi domu jejich rodičů. Nikdy nepřišly do kontaktu s lidskou civilizací, a tak převzaly chování zvířat, nebo – ještě hůř – nepřevzaly žádné chování a staly se z nich jen prázdné skořápky, které jako lidé pouze vypadají. Přezdívá se jim vlčí děti.



AMALA A KAMALA

Tyto dvě dívky pocházely z Indie. Roku 1920 je v lese spolu s vlčí smečkou našel misionář Joseph Singh a vzal je do dětského domova, který sám zřídil. Tam jim poskytl veškerou péči a vše důkladně zdokumentoval. Amale byly pouhé tři roky a starší Kamale něco přes sedm let. Ani jedna se nedokázala postavit na nohy, pohybovaly se pouze po čtyřech. Kolena i lokty měly zvrásněné a hrubé na dotek. Nedokázaly udržet předměty v ruce, protože ve vlčí smečce nikdy nic držet nemusely. Jedly pouze syrové maso. V roce 1922 byla dokonce zaznamenána příhoda, kdy našla Kamala mrtvé kuře a v zubech si ho odnesla do křoví, kde ho poté celé snědla. Když z křoví vylezla, tekla jí ještě po bradě krev a z pusy jí visely zbytky střev. Tříletá Amala v izolaci trpěla. Často vyla a kňučela, choulila se do klubička a vrčela ze spaní. Po několika měsících, během nichž se několikrát pokusila o útěk zpět k vlčí smečce, zemřela. Kamala žila dalších devět let v sirotčinci, kde se díky každodenní péči naučila chodit vzpřímeně a uměla 40 slov. Avšak po devíti letech také umřela. Příběh Amaly a Kamaly patří k těm nejznámějším a dal vzniknout již zmíněnému pojmenování dětí vychovaných zvířaty.

VÁŇA

Ruský chlapec žil do svých sedmi let v malém bytě se svou matkou, která se o něj od jeho dvou let nestarala. Místo toho věnovala svou péči ptákům, kvůli nimž dokonce přestavěla celý byt na voliéru. A tak se zanedbaného, špinavého a ustrašeného Váni jednoho dne ujali samotní ptáci. Po pěti letech bez jakéhokoliv kontaktu s matkou či jakýmkoliv jiným člověkem si Váňa osvojil ptačí chování tak dokonale, že ani po jeho nalezení a obrovské snaze o znovuzачlenění do lidské společnosti nebyli sociální pracovníci úspěšní. Váňa se nikdy nenaučil jediné lidské slovo a komunikoval pouze cvrlikáním a máčáním rukama jako křídly.



ROCHOM P'NGIENG

Roku 2007 se v kambodžské džungli objevila žena, která zde žila přes devatenáct let pouze ve společnosti zvířat. Ztratila se ve věku osmi let spolu se svou sestrou, když pásly buvoly. Její sestra se však nikdy nenašla. Když vyšla Rochom z džungle celá vystrašená a podvyživená, poznali ji její rodiče díky jizvě na zádech. Celé tři roky se pak snažili o její resocializaci. Jejich pokus ovšem nevyšel, Rochom se do společnosti začlenit nedokázala. Odmítala nosit oblečení, chodit po dvou i mluvit. Místo toho radši vydávala skřeky a vrčela. Pořád se snažila utíkat do divočiny. Nakonec se jí útěk podařil a rodiče se smířili s tím, že svou dceru ztratili nadobro. Za deset dní ji však opět našli, skrčenou v příkopu u vesnice. Ke svým rodičům se ale vrátit nechtěla. Místní organizace začala zvažovat i možnost, že byly Rochom a její sestra v dětství týrány. Tuto teorii se však nepodařilo dokázat, a tak se dívka musela vrátit k rodičům. Dnes žije normálním životem a na první pohled by asi nikdo neřekl, že kdysi pobývala mezi zvířaty. Některých zvířecích zvyků se jí ale zbavit nepodařilo. Stále spí schoulená v klubíčku, a když si připadá ohrožená, začíná vrčet. Občas také dostane chuť na syrové maso.



OXANA MALAYA

Její rodiče byli těžcí alkoholici pobývající v zapadlé ukrajinské vesničce, kteří nikdy děti nechtěli. Už jako novorozeně tak vyrůstala jen s minimální péčí rodičů. Ve věku dvou let odešla Oxana na dvůr a začala si tam hrát se psy. Zde poprvé ucítila pocit bezpečí a lásky. Začala trávit stále více času s psí smečkou, až u ní nakonec zůstala a do domu už se nevracela. Brzy začala chodit po všech čtyřech, jíst syrové maso a štěkat. Takto strávila dva roky života. Roku 1987 přišel k Oxaniným rodičům sociální pracovník a dívku oficiálně odebral z jejich „péče“. Byla umístěna do sirotčince v Teromoku a začala navštěvovat základní školu. Učit se vydržela jen čtyři roky, než byla pro svou agresivitu a opožděnost přeložena do jiné školy s odborným dohledem. Tam si však brzy uvědomili, že Oxana potřebuje daleko větší pomoc, než jí mohou poskytnout. Po incidentu, kdy dívka pokousala jednoho z kantorů, byla přesunuta do speciálního institutu pro děti s poruchami chování. V té době jí bylo již osm let. Po několika měsících se její stav začal zlepšovat. Naučila se chodit po dvou a pomalu začala používat ke komunikaci slova. Dalších pět let však trvalo, než se Oxana dostala na úroveň svých vrstevníků. Když bylo dívce patnáct let, vyhledala ji ukrajinská televizní stanice a přiměla ji, aby na kameru předvedla své dřívější psí chování. Oxaně se tak vrátilo vzpomínky na psí smečku a trvalo další měsíc, než se psychologům podařilo jí psí chování zase odnaučit. Nakonec byla umístěna do domova pro zdravotně postižené, kde žije dodnes.

Veronika Vondrová, 2.D

NEJHORŠÍ VĚZNICE SVĚTA



Tábor 22, Severní Korea



Věznice Bang Kwang, Thajsko



Věznice Petak, Rusko

Všichni máme o vězení zhruba stejnou představu. Místo, kde si vězni odpykávají trest. Ranní budíček, jídlo několikrát denně, občasné vycházky. Není to nic moc, avšak v porovnání s některými jinými věznicemi se jedná o pětihvězdičkový hotel. Tento článek vás zavede na prohlídku těch nejhorších z nich.

TÁBOR 22, SEVERNÍ KOREA

Asi nikoho nepřekvapí, že jedna z těchto věznic se nachází právě zde. Severní Korea je nechvalně proslulá špatnými životními podmínkami, ve kterých tamější lidé žijí. Nicméně vězni v Táboru 22 to mají daleko těžší. V nelidských podmínkách se zde tísní bezmála 50 000 lidí, včetně dětí. Neexistující hygiena, minimální přiděly potravy a každodenní porušování základních lidských práv si vybírají svoji daň – údajně 2000 životů každý rok. Stejný počet lidí sem také dorazí. Všichni vězni musí každý den pracovat v dolech a továrnách patnáct hodin. Děti pracují od šesti let – převážně připravují jídlo. Z vězení se nepropouští. Jakmile je sem někdo poslán, stráví tu zbytek života. Nelze odsud utéct: celý komplex je obehnán dvěma ploty, elektrickým a ostnatým, kolem kterých jsou nastraženy mnohé pasti. I kdyby tam ale nebyly, cestě na svobodu by stále bránilo na 1000 dozorců. Každý z nich má plně automatickou pušku a ruční granáty, někteří dokonce i cvičené psy.

VĚZNICE BANG KWANG, THAJSKO

Historie této věznice sahá až do roku 1930. Tehdy se počítalo s tím, že se do ní vejde 3500 vězňů. V současnosti ale praská ve švech, jelikož je zde trestanců více než dvojnásobek. Přibližně desetina vězňů je odsouzena k trestu smrti.

V minulosti se zde popravovalo zastřelením, ale v roce 2012 samopaly vystřídaly injekční stříkačky. Svého konce se ale často dočkají i ti, kteří si zde „pouze“ odpykávají trest. Někteří rukama dozorců, kteří vězně pravidelně mlátí. Jiní kvůli nemocem, kterým se zde kvůli špatné kanalizaci vyloženě daří. Aby toho nebylo málo, jídlo, které se zde podává, je často skrz naskrz prolezlé červy. Pokud někdo chce něco lepšího, musí si to koupit za své peníze, nebo okrást spoluvězně. S takovým chováním se zde dá setkat běžně a rozhodně nezlepšuje tamější ponuru atmosféru.

VĚZNICE PETAK, RUSKO

Předzívka tohoto místa „ruský Alcatraz“ již sama o sobě mnoho říká. Stejně jako známá americká věznice i zdejší budova je ze všech stran obklopena vodou. Avšak ne teplou a příjemnou vodou Sanfranciského zálivu, nýbrž ledovou z Bílého jezera. K tomu existuje dobrý důvod: za zdmi věznice se skrývá 170 nejnebezpečnějších zločinců z celé země. Ti 22,5 hodin denně stráví zavření v malé cele po dvou. Tak probíhá každý den, s výjimkou dvou dnů v roce, kdy jim jsou povoleny návštěvy. Na rozdíl od vězňů z předešlých věznic se ti zdejší nepotýkají s nedostatkem stravy. Na druhou stranu mají minimální kontakt s lidmi, s výjimkou těch, s kterými sdílí celu, což jejich psychickému stavu neprospívá. Psycholožka vězení říká, že již po třech letech v tomto zařízení se osobnost vězně začíná měnit. Nicméně zdejší kriminálníci si zde odpykávají daleko delší tresty a dozorcí dohlížejí na to, aby si je odseděli až do posledního dne. Nutno podotknout, že svou práci odvádějí skutečně dobře – nikomu se totiž odsud nepodařilo uniknout. A kdyby se o to někdo pokusil, byl by buďto zastřelen, nebo by umrzl v jezeru.

Martin Vondra, 2. D

Zeptali jsme se:

CO VÁS V ŽIVOTĚ NEJVÍCE SPOUTÁVÁ?

z odpovědí učitelů:

- Povinnosti, které někdy neumím řešit s lehkostí. A čím více lpím na dokonalosti, tím více se ocitám ve spirále svazujících pout. A přitom to chce jenom nenechat se spoutat!

- Zhoršující se zdravotní stav

- Společenské konvence a nesmyslná pravidla, opakující se každodenní povinnosti a únava, která z nich plyne. Ano, ale s tím vším jsem se naučila žít a zachovat si pocit svobody... Zato ale obavy a strach o své blízké (někdy iracionální), to je pouto, ze kterého se jen těžko dokážu vymanit, to je to, co mě v životě spoutává nejvíce...

- Těžká odpověď!!! Vzhledem k osobní situaci je to dennodenní péče o starší část rodiny, ale nevím, jestli to není spíš moje neschopnost trochu se od té situace odštíhnout.

- Absolutně nic, jsem volná jako pták.

- Slovo, které jsem někomu dal, a vím, že ho musím dodržet, ať se děje cokoliv.

- Důraz společnosti na produktivitu, materialismus a posuzování člověka podle jeho majetku.

- Obava, abych nezapomněla splnit úkol, vypnout počítač, zhasnout a podobně. Ve středu jsem byla v divadle a najednou jsem si uprostřed představení uvědomila, na co jsem zapomněla, a až do konce jsem na to myslela. Psychická porucha to snad není. U psychiatra jsem s tím nebyla. ☺

- Nevím, jestli se to dá nazvat zbabělostí, ale často jsem spoutaná strachem vyjádřit opačný názor, jít do sporu.

- Povinnost být na několika místech současně. ☺

z odpovědí studentů:

- Strach z neúspěchu a to, že svým jednáním někomu ublížím.

- Lenost, prokrastinace a nedostatek disciplíny.

- Obava z toho, co si o mně lidé pomyslí. Očekávání druhých.

- Čas

- Strach z toho, že zklamou (rodiče, kamarády).

- Morální zábrany a disciplína.

- Strach z neúspěchu a vyhoření. Je to hrozná věc, hlavně v lásce, nic horšího není.

- Gravitace.

- Nerozhodnost, předsudky, strach o život druhých, vědomí konečnosti všeho živého, utápění se v myšlenkách na budoucnost.

- Má mysl. Touha mít vše v pořádku a precizně, vypadat dobře, působit příjemně, být vtipný, ale zároveň seriózní, se všemi vycházet, být chytrý (nebo aspoň mít pocit, že jsem), být hodný na ostatní, vždy jednat morálně, být uznávaný a oblíbený (i lidmi, na kterých mi nezáleží). Zkrátka BÝT DOBRÝ. Nejvíce mě poutá vlastní pocit, že musím být dokonalý.

- Úkoly, které jsou náročné, a já mám pocit, že je nemám šanci zvládnout, i když musím.

- Svědomí, což je ale dobře!

V poutech přírody

Každým dnem si lidská civilizace ve své snaze podmanit si veškerý zemský povrch ukrájuje více a více z přírody, jež se možná s člověkem nikdy setkat neměla. Rozpínat se, podrobit si vše a nakonec to přetvořit, to je stručný vzorec lidského chování za posledních sto let. Těžko však lidem takové chování vyčítat, zřejmě je naší prapůvodní přirozeností. Ušetřujeme přírodě nekompromisní lekci o nadřazenosti a krátkozrakosti, které v tomto případě jdou ruku v ruce.

O fenoménu globálního oteplování, kácení deštných lesů, znečišťování světového oceánu či odvodňování půdy nejspíše slyšel již každý z nás, nicméně budme upřímní, málokdo na vlastní kůži pocítil jejich následky nebo je vůbec schopen si je domyslet. Vzali jsme přírodě mnoho, pokud bych měla jako důkaz předložit čísla, jejich výčet by zahrnoval 287 miliard tun ledu ročně z grónského ledovce (navýšení hladiny světového oceánu o 23 cm za posledních sto let), 67 % korálů z Bariérového útesu u Austrálie v důsledku oteplení oceánu (a to pouze za rok 2016) či například 29 milionů hektarů pokáceného pralesa ročně. To ovšem opomímám neblahé prognózy na životní vyhlídky spousty živočichů, například ještěřů, jejichž počet se má v důsledku globálního oteplování snížit do roku 2080 o 20 %. Pokud se domníváte, že se vás zmíněné problémy netýkají, připomněla bych vám neobvykle silnou vlnu horka, která v Evropě roku 2003 zabila na 70 000 lidí a byla vyhlášena mi-

mořadnou událostí nastávající jednou za 500 let. Dle nedávno zveřejněné studie se však při současné síle globálního oteplování zvýší frekvence na jednou za 40 let.

Nastínila jsem vám teď situaci v těch nejčernějších odstínech, avšak jak jste si možná všimli, titulěk tohoto článku hlásá opak. Není to omyl, není to ani pomatení autorky. Všechny zmíněné jevy sice pramení z lidského konání, nicméně ve výsledku jsme to my, koho drží v poutech. Navzdory všem okolnostem na planetě Zemi ještě existují jiná pouta. Ta nám připomínají, že stále nejsme těmi, kdo diktují podmínky, připomínají nám naši podřadnost, a proto bychom si jich měli naopak vážit. Místa, kde panuje divoká příroda, nikoliv člověk. Místa, která se člověk sice pokusil přivlastnit, avšak své snažení brzy vzdal, jelikož proti živlům neobstál. A také místa, kam lidská noha ještě skutečně nevkročila. Jsou to centra přírodního bohatství, jež bychom měli zpozvdálí obdivovat, ovšem do je-

jich fungování nikterak nezasahovat.

Oázou divokého života je ostrov *Steeple Jason*, jeden ze 700 ostrovů tvořících Falklandy. Dříve byl využíván pro chov ovcí, avšak lidé se přiměli k neuvěřitelnému činu, z ostrova se stáhli a zcela přírodě vyklidili pole. Spolu se sousedním ostrovem *Grand Jason* patří od roku 2001 Wildlife Conservation Society, která je nyní vlastní a spravuje. Vstup je povolán pouze badatelům, a to na pečlivě kontrolované návštěvy. Jedná se o místo s neuvěřitelnou bujností života. Na příkrých útesech hnízdí největší kolonie albatrosů na světě, pod nimi na pláži sídlí tučňáci skalní. Mrazivé vody jsou domovem lachtanů jihoamerických, kosatek dravých, plejtváků sejalů. Žije zde nejméně 50 druhů ptáků. Zvířata se nebojí kontaktu s člověkem, nerozutečou se, jelikož v něm paradoxně nevidí hrozbu.

„O čem se tedy můžeme poučit z hojnosti na ostrově *Steeple Jason*? Dává naději a představuje i léčbu, pokud se rozhodneme nechat přírodu být.“ (*Paul Nicklen, National Geographic*)

Oblastí, kde se musí lidé přírodě podřizovat a přizpůsobovat jí svůj životní rytmus, je například malá osada na *Sibiři*, jejíž jméno ani přesná poloha nesmějí být na přání obyvatel zveřejněny. V místní tunguštině znamená název vesnice cosi jako „ostrov“, což dokonale vystihuje život místních 120 obyvatel. Dostat se

do osady je možné pouze v určitou dobu v zimě, kdy zamrzá bažinatá subarktická tajga a nejbližším větším městem je 300 km vzdálený Irkutsk. Dokonce i v červnu zde občas teploty klesají pod bod mrazu. Zdali budete moci jít pěstovat plodiny, se rozhodne dle toho, jestli zrovna sněží. V takovém případě se totiž nedá dostat do vyhřátých skleníků. Zda se vám podaří ve městě prodat sobolí kožešiny, závisí opět na přírodě – při teplotách nižších než - 50°C se totiž do města nedostanete. Místní lidé Sibiřská pravidla nejenom respektují, nýbrž přijali je za svou součást. Důkazem jsou například starší lovci, kteří ačkoliv ve vesnici není nedostatek vody, stále preferují ranní mytí sněhem, protože chlad vnímají jako zdroj vitality.

Stejně mrazivá nadvláda přírody panuje také na ostrůvku *Saattut*, ležícím v grónském fjordu Uummannaq. Obyvatelé místní vesnice spolu žijí v mírném nepoměru: 200 lidí a 500 tažných psů. Jediné spojení mezi vesnicemi ležícími na březích fjordu zajišťují letadla, helikoptéry a motorové čluny. Ovšem do nejsevernějších míst, jako je právě Saattut, přinášel zimní led konec městské izolace. Tam, kde bývala v létě voda, se utvořil led tak silný, že se po něm mohly pohybovat psí spřežení, skútry a dokonce i taxíky. Právě v této době vyrazili jinak odřízlí Gróňané na společenské návštěvy a cesty. Kvůli změně klimatu se však prodlužuje období zimy a jara, kdy je led tak silný, že lodě nemohou vyplout z přístavů, ovšem ne dost silný na to, aby se po něm mohly pohybovat sněžné skútry či saně. To komplikuje obživu místních a mnoho mladých lidí se raději stěhuje do velkých měst a zdejší krajinu opouští.

Místa, která lidé nadobro opustili, si divočina náruživě nárokuje zpět. Dnes byste si stěží dokázali v těchto dokonale harmonických místech tak rušivý element, jako je člověk, vůbec představit. Je jisté, že lidská bytost dozajista dokáže tvořit krásu, ovšem nejvíce ji v pří-

rodě vytvoří svým odchodem. Mnohá z těchto míst dnes spadají pod ochranu UNESCO, a tak se domnívám, že i lidé samotní začínají chápat, že onen zmíněný lidský vzorec bude muset projít přeměnou.

Kolmanskop je takzvané „město duchů“ v Namibijské poušti. Ještě před sto lety nesmírně bohaté díky těžbě diamantů, dnes v moci písečných dun. Okny i dveřmi se do luxusních domů valí písečný vetřelec podmaňující si vše, co mu kdysi náleželo.

Angkor Vat, od dvanáctého do patnáctého století hlavní město Khmerské říše, centrum budhistické víry a přírodního soužití je památka jasně ukazující, že tváří v tvář času je příroda vytrvalejším soupeřem. Cílem tohoto chrámu však nikdy nebylo s přírodou soupeřit, ba právě naopak. Možná to je důvod, proč prales Angkor Vat ve svém nitru místní obyvatelé toleruje podnes.

Korálový útes *Abu Nuhas* v Rudém moři není na první pohled ničím zvláštní. Mnohé druhy ryb, korýšů i korálů spolu utváří rozmanitý ekosystém na mořském dně v hloubce až třiceti metrů. Unikátnost celého útvaru však spočívá doslova pod povrchem. Základnu zdejšímu životu totiž tvoří vraky sedmi lodí z devatenáctého a dvacátého století.

Že existují dvoje pouta, je snad teď už patrné. Zatímco za ta první, negativní si může lidstvo samo, domnívám se, že ta druhá vyvinula příroda na naši ochranu před námi samými. Je v pořádku, že se člověk musí někde před přírodou sklonit, je v pořádku, že někde zkrátka pro člověka není vůbec místo. Je dobré mít na paměti, že nejsme jen uzurpátory a ničiteli, příroda stále hraje prim. Schopnost „znovuoživotovat“ totiž vymýtit nemůžeme, je to elementární princip života.

Marie Sacherová, 3.C

Zdroje: National geographic

287 mld

TUN LEDU ROČNĚ
ROZTAJE V GRÓNSKU

za rok 2016 došlo k vybělení

67% KORÁLŮ

Z BARIÉROVÉHO ÚTESU

29 mil hektarů

POKÁCENÉHO PRALESA
ROČNĚ

POČET JEŠTĚŘŮ
se má SNÍŽIT do roku 2080 o

20%

VLNA HORKA V EVROPĚ
ROKU 2003 **ZABILA**

70 000 LIDÍ

NAVÝŠENÍ HLADINY
SVĚTOVÉHO OCEÁNU

o 23 cm za

STO LET

Lidské zoo

Dvacáté století nám přineslo mnoho nových vynálezů a přelomových změn. Roku 1911 objevil archeolog Hiram Bingham pozůstatky inckého města Machu Picchu. V témže roce pokořil Roald Amundsen jako první člověk jižní pól a o čtyři roky později formuloval fyzik Albert Einstein Obecnou teorii relativity. V roce 1945 vznikla Organizace spojených národů a v roce 1958 byla předvedena poslední „černošská vesnice“ (součást zoologické zahrady) v Bruselu.

Je tomu jen 60 let od doby, kdy zoologické zahrady po celém světě nestydatě ukazovaly domorodce z různých koutů světa, jež skrytě za kovovými mřížemi trpěli. Afričané, Asiaté či indiáni byli zotročováni a bez ostychu dováženi do velkých měst Evropy a USA za účelem pobavit tehdejší lid.

Poprvé se takto dovezení domorodci objevili v 70. letech 19. století. Průkopníkem byl německý obchodník se zvířaty Carl Hagenbeck. Ten poprvé představil



Rodina Eskymáků v zoo v Hamburgu



Obyvatelé Surinamu vystavovaní v zoo v Amsterdamu



Ota Benga vystupující s šimpanzem v zoo v Bronxu

v Hamburku skupinu domorodců ze Samoy a Laponce. Tato událost vyvolala tehdy nadšení a nápad ukazovat domorodé lidi se začal šířit celou Evropou. Miliony lidí přicházely do zoologických zahrad jen proto, aby viděly příslušníky jiné rasy a kultury v jejich „přirozeném“ prostředí. Bezbranní domorodci byli unášeni ze svých domovů a po čase cesty do zoologických zahrad zavřeni v klecích. Mnoho jich při převozu zemřelo, což byly ale ztráty, s kterými se počítalo. Poté museli vystupovat během expozic, které měly tamějšímu lidu připomínat exotické dálky a domorodcům jejich domov. Skoro vždy se ale stávalo, že namísto do „přirozeného“ prostředí byli vsazováni do typizovaných „výběhů“. Příslušníci různých indiánských kmenů tak nosili i přes svou nevoli slavnostní pokrývky hlavy, které ovšem doma používali jen při obřadech, a africké ženy musely chodit nahé. Nehledělo se na potřeby těchto lidí ani na jejich zdravotní stav. V roce 1896 bylo přivezeno do Ženevy 230 Súdanců. Ti pak museli i přes nepřízeň počasí pobývat venku v hliněných chatrčích.

Vzrůstající popularitu lidských zoo podporovaly i různé výstavy. Mezi ty s největším počtem návštěvníků patřily

výstavy v Marseille v letech 1900, 1906 a 1920. Za několik málo měsíců je navštívily miliony lidí.

Nejznámějším příběhem vystavovaných lidí je smutný příběh Oty Benga. Ota byl Keňan, přesněji příslušník kmeny Mbuti. Jeho kmen obýval lesy kolem řeky Kasai ve střední Africe. Rodná vesnice byla povražděna Belgičany a Ota přežil jen díky tomu, že byl v tu chvíli na lovu. Zabita byla i jeho manželka a děti. Později byl otrokáři zajat a převezen do zoo v Bronxu, kde byl v roce 1906 poprvé předveden v pavilonu opic. Benga na sebe svou přítomností okamžitě strhl pozornost, a proto byl později na žádost lidí ze zoologické zahrady propuštěn. Pod svá křídla ho vzal reverend James M. Gordon. Ota se naučil anglicky a začal pracovat ve Virginii. Pygmejové (k nimž patřil) byli nicméně stále považováni za nižší evoluční stupeň člověka. Ota se musel neustále potýkat s nadávkami a rasismem. Výše uvedené věci měly fatální vliv na jeho psychiku. Trpěl depresemi a v roce 1912, v pouhých 32 letech, spáchal sebevraždu. Tím skončil smutný příběh jednoho Pygmeje, kterého zničila naše chamtivá a povýšená společnost.

Nabízí se otázka, zda naše nejznámější zoologická zahrada u nás, Zoo Praha, také nevystavovala lidi. Odpověď zní ne. Byla totiž založena roku 1931, kdy popularita lidských zoo klesala. To ale neznamená, že jsou české země ve vystavování lidí nevinné. Krátkodobě tu probíhaly výstavy Svahilců, Ašantů či Somálců.

Dnes se naštěstí nic podobného (oficiálně) neděje. Měli bychom se omluvit těm národům, kmenům, kterým jsme způsobili hluboký šrám na jejich historii a duších. K rovnoprávnosti můžeme ale udělat mnohem více. Přestat někoho soudit je jeden z největších kroků vpřed. Bude zajímavé sledovat vývoj dnešních zoologických zahrad, protože v nich zvířata mnohdy trpí stejně jako dříve lidé.

Eliška Svatošová, 2.C

LYŽAŘSKÝ KURZ ŠKOLNÍ JÍDELNA

Kontrola brašny každého z žáků,
To praktikují na lyžáku.
Cinká tu snad něco?

Whiskyl se **tu-zemák**,
kdo **ví, na co**.

Štěpán Pokorný, 2.D

Většina studentů si při slovním spojení „školní jídelna“ vzpomene zároveň i na školní toalety, které však nejsou zevnějškem o moc lepší a obsahem už vůbec ne. Předchozí větou jsem chtěl výstižně přiblížit situaci ve většině školních jídelen. Musím ale přiznat, že o naší jídelně toto neplatí. A není to jen tím, že s narůstajícím věkem se mi pravděpodobně zvyšuje chuť k jídlu. Jídla ve škole si vážím mnohem víc než dříve. Nutno dodat, že má návštěvnost školních toalet za poslední dva roky také vzrostla.

Stejně jako snad ve všech jídelnách se i u nás musí stát fronta na jídlo. Každý normální člověk si zkrátí tuto frontu některými obvyklými sociálními aktivitami. Nicméně já si chvíle nezkracuji, respektive si je zkracuji tím, že se snažím předběhnout. Po dosažení cíle fronty, tedy přepážek s jídlem, si studenti vybírají, k jaké kuchařce, která vydává jídlo, půjdou. Oblíbenkyně téměř všech studentů je Libuška, která nejen že je vždy milá a vstřícná, ale překvapuje všechny logiky a možná i sociology, když se mnohdy několikrát delší fronta objeví před jejím pultem. Ti zbylí chodí do druhé fronty nejspíš jen z lítosti a sebeobětování. Kupodivu k těmto hrdinům patřím i já. Poslední dobou, asi od začátku minulého roku, jsem však postřehl, že Jitka, neboli druhá kuchařka, se snaží být konkurencí a na studenty hází jeden úsměv za druhým. Nejen z tohoto důvodu se stalo mou školní rutinou chodit do této fronty.

Osobně si myslím, že Libuška i Jitka zkrátka chápou naše utrpení, které snášíme dennodenně ve školních lavicích a snaží se je vynahradiť jimi podanou lahůdkou.

Vojta Knotek, 2.C

Genealogie

aneb kam až sahají naše kořeny?

Pro každého z nás je rodina důležitá, ale většinou známe pouze své blízké příbuzné nebo širší příbuzenstvo své generace. Ale co dál do minulosti? Byl nějaký náš předek král, generál nebo obyčejný rolník? Jaká rodinná tajemství skrývá naše minulost nebo odkud pocházíme? To všechno nabízí obor genealogie a v dnešní době jsme schopni dohledat rodinnou historii až do 17. století.

Co je to vlastně genealogie? Je to pomocná věda historická, která zkoumá vztahy mezi jedinci v rámci společného původu a rodové linie. K hledání souvislostí mezi jedinci využívá veřejné listiny, matriky či jiné knihy. Toto hledání je snazší od 18. století, kdy bylo zavedení matrik povinné, tím pádem přehlednější a systematické. Amatérským genealogem se může stát každý, kdo hledá své předky a rodinné příslušníky z minulosti a chce se tímto studiem dlouhodobě zabývat.

Věřím, že každý z nás ať už jako malé dítě, neotřelý puberták nebo zodpovědný rodič někdy po papíře kreslil rodokmeny své rodiny. A tím to všechno začíná. U někoho se z toho stane posedlost, u jiného koníček, další chce jen zjistit historii pro své blízké. Všechny tyto případy ale mají jednu věc společnou. Vždy to v nějakém momentu začne být zajímavé, a čím se budete více dostávat do minulosti, tím více budete udiveni. Někdy přestanete kreslit rodokmeny proto, že už se vám nevejde na papír, a občas

skončíte proto, že už další rodinné příslušníky neznáte a vzdáte to. Jenže to je chyba.

Jako první a nejlépe krok pro ty, kteří chtějí hledat svou rodinnou linii dále do minulosti, je zeptat se nejstarších příslušníků rodu. Ti často znají zajímavé rodinné historky a příběhy, které kolují rodinou po desítky let. A co je nejdůležitější, znají mnoho rodinných příslušníků, jejich bydliště a data narození.

V dalším kroku se můžete podívat na rodné listy. Na rodném listu rodičů a prarodičů jsou zapsáni jak jejich rodiče, tak i prarodiče, jejich povolání a další údaje, které do svého rodokmenu můžete zanechat, aby vše bylo kompletní.

A co dělat, když nám už nikdo z rodiny nebude schopen dál pomoci? Obrátit se na státní archiv, který po staletí uchovává matriky narozených, zemřelých, křtěných či oddaných. V dnešní době už je mnoho matrik zdigitalizovaných a jsou dostupné na internetových stránkách Státního archivu příslušného kraje, ve kterém vaše rodina žila. Matriky jsou uspořádány podle roků a v mnoha matrikách je zaneseno více obcí. Státní oblastní archiv pro Prahu a Středočeský kraj je v Praze.

Kdyby se Vám nechtělo provádět vlastní výzkum, stačí si najít agenturu, která se hledáním zabývá. Budete to mít rychleji, ale budete si muset připlatit nějakou tu korunu navíc. Cena se

odvíjí od toho, zda chcete hledat předky pouze po určité linii nebo zda máte zájem o celou rodinu po všech větvích. Můžete mít plný výzkum vašich předků napříč staletími a rodokmen si například nechat profesionálně nakreslit na papír.

A nakonec, kam si svůj rodokmen po výzkumu či během něj zanechat? Je to jednodušší než v předchozích letech, stačí si najít aplikaci do mobilu nebo webovou stránku, která se rodokmeny zabývá. Tyto programy mají mnoho funkcí a mimo jiné hledají i shody s dalšími rodokmeny v systému a vy tak můžete objevit další příbuzné. Jsou dostupné v různých verzích s troškou odlišnými funkcemi a v několika světových jazycích. Jednou z těchto aplikací je *MyHeritage*. Je dostupná jak na internetu, tak i formou aplikace. Používají ji miliony lidí a je i velice oblíbená. Má však jedno omezení. Ve chvíli, kdy budete chtít zadat hodně nových příbuzných, budete si muset připlatit za rozšířenou verzi. Ta poskytuje další možnosti hledání a testy DNA. Alternativou *MyHeritage* je česká webová stránka *Rodostrom*. Na této stránce je počet osob v rodokmenu neomezený, nic není zpoplatněno a má i vyhovující a přehlednou grafiku.

Také můžete využít staromódní a často hezčí zanesení rodokmenu. Koupíte si velký papír, a buď začnete od nejstaršího člena rodu a budete zanášet všechny rodinné větve, nebo budete zanášet pouze jednu či dvě linie. To vše záleží na vás. Samozřejmě důležitá je také grafická stránka a hotové dílo si můžete nechat zarámovat nebo ho můžete někomu darovat.

Marie Brožová, 2. D

EIN PIVO, BITTE!

Zmrzlináři, pouliční umělci, bublifukáři nebo zpívající opilec na lavičce často baví turisty ve všech zemích. Čeští turisté jsou však atrakcí sami o sobě. Svou ne vždy skvostnou angličtinou a chováním baví nejednoho prodavače kebabů v oblíbeném tureckém rezortu.

Vezměme si takového klasického českého Pepu, jehož játra již nedočkavě vyžadují svou denní dávku alkoholu. „Hello, Beer zweimal,“ poručí si. Nato se ale ozve i jeho žaludek a Pepa si uvědomí, že na objednání vepřového kebabu si s angličtinou nevystačí. Spustí tedy společně s gestikulací: „Máš vepřovej kebab?“ Při této situaci se většinou mladý turecký brigádník nejspíše otáže: „Kebab? Chicken, beef?“

„Žádný čikn, vepřový. Pig!“

Poté následuje pozoruhodná komunikace zapojující všechny končetiny s pestrou slovní zásobou z oblasti českých nadávek.

Češi se proto často nucené interakce s cizinci vyhnou zakoupením pobytu v hotelu s tzv. „all inclusive“ (volně přeloženo „vše klouže dovnitř“), kde mohou ukojit své široké panorama blaha všemožnými dortíky, oblíbenými řízky nebo místní pálenkou. Ti menší šťastlivci, kteří v tomto výhodném balíčku sněž-co-můžes nemají zahrnutý i alkohol, který je pro Čecha samozřejmě jídlem hlavním, utratí svou měsíční výplatu ať už za vycházkami „na jedno“ nebo večerním popíjením panáků místní verze „boženy, neboli bėžovky“.

Zatímco muži vesele hodují bez jakéhokoliv trápení nad tím, jak příští měsíc zaplatí nájem nebo nakrmí rodinu, manželky si užívají opalování se ve společnosti místních mladíků, kteří je mezitím masírují na různých místech jejich těl. V noci pak spokojené ženy dorazí za svými opilými muži, kteří si manželku díky

náhlé změně pigmentu spletou s černošskou servírkou, která je celý večer obsluhovala. Prohodí spolu několik slov o „zchlazaném dobytku“ a „staré rašplí“ a jdou spát. Po krásném spánku se celý den znovu opakuje.

Když je Čech na cestách, je jeho hlavním úkolem dostat se na co nejméně cest, ideálně se nevzdálit od bran hotelu. Kdyby se ho náhodou po příjezdu domů někdo zeptal, jak si užil cizí krajinu, může říct, že z lehátky pozoroval ladně zaoblené scenérie krásných dam u hotelového bazénu.

Po návratu je manželský pár spokojen. Muž završí svou cestu v hospodě na chlazené plzince a žena ještě pořád cítí ruce masírujícího Turka na svém těle a těší se, až zase za rok navštíví (ať už žena nebo Turkovy ruce) další tajuplná exotická místa.

Petr Vlček, 2. D

GENIÁLNÍ VZTAHŮ RÁDCE

V tomto věku všemožných skoro až futuristických vychytávek a umělých inteligencí máme k dispozici nespočet pozoruhodných aplikací, které udělají mnohdy lepší rozhodnutí než my sami. Těchto služeb můžeme využít nejen při vybírání trasy do školy, kdy nám někdo moudřejší, uschovaný v nekonečných servrovnách, prozradí, že naše zkratka není tak krátká, ale nově i při výběru námi tak vysněné druhé polovičky.

Postup je následující. Vytvoříte účet, sepíšete všechny své záliby, mnohdy aniž by to byly opravdu vaše záliby, ale znějí hustě, a nakonec přidáte fotky. Výběr fotek je obecně tvrdý oříšek, v tomto případě se hraje přímo vysoká hra. Fotky musí ostatní oslnit, nadchnout, vzrušit

a hlavně vnuknout myšlenku, že tuhle koncentrovanou krásu potřebuji uzřít na vlastní oči! Proto zvolíte minimálně rok staré fotky pořízené hned po návštěvě kadeřnického salonu, na kterých vypadáte úplně jinak než v reálu, tedy tak nějak k světu. Teď se stačí usadit a čekat, koho vám aplikace najde. No není to geniální? Uvidíte neskutečně mnoho potenciálních partnerek/ partnerů, kteří navíc ještě bydlí, díky promakanému systému, poblíž vašich útočišť. Teď stačí pouze bruslit po obrazovce vašeho zařízení. Přejetí vpravo znamená touhu druhého poznat a domnění, že byste se k sobě náramně hodili. Přejetím vlevo projevíte nezáměr. To však není vše. Ostatní vás podrobí stejnému výběrovému řízení, a pokud jste se sešli napravo, máte z jedné čtvrtiny vyhráno: můžete chatovat. Poté se třeba domluvíte na schůzce, a když to půjde hladce, vše může skončit nějakým tím úvazkem, nebo aspoň zaskotačením.

Tento proces má však řadu much. Společné zájmy zdaleka neznamenají konstantní zamilování, a když je nám někdo nepříjemný, záliba ve stejné hudební kapele na tom nic nezmění. Fotky bývají často levárna nebo se doopravdy nepodobají skutečnosti, a tak se klidně může stát, že si na smluvené schůzce v kavárně přisedneme k někomu jinému a svého seznamkového parťáka necháme na holičkách, aniž bychom si toho byli zpočátku vědomi. Nebo nedej Bože, abyste se stali terčem pubertálního vtipu, kdy si někdo o pár let mladší pěkně pohraje s vašimi emocemi.

A vůbec! Proč nechodit ven na různé kulturní akce, seznamovat se s lidmi ze školy či práce? Je to moc předpotopní. Nevím, jestli vztahy bychom měli řešit prostřednictvím vymožeností, které působí tak chytře a přitom jsou tak hloupé a nepřirozené.

Jan Škrle, 2.D

V zajetí hudby

Sedm dívek a jeden mladý muž. Říkáte si přesilovka? Máte pravdu, ale tak už to v pěveckých sborech většinou bývá. Bůh ví, čím to je, že jakmile jde o zpěv, chlapci se někam vytratí. V tomto komorním složení se náš sbor schází každý čtvrtek odpoledne, a protože se schází rád, rozhodla se jejich sbormistryně přihlásit je do celostátní soutěže Gymnasia Cantant, jehož pražské regionální kolo letos v březnu pořádalo Malostranské gymnázium. Soutěž se letos konala již po čtyřicetileté, tentokrát v nádherných prostorách Českého muzea hudby v Karmelitské ulici. Mezi porotci byly známé osobnosti z oblasti vážné hudby, jako např. Marek Valášek.



Pod „taktovkou“ Jitky Nouzové sbor nastudoval pět skladeb nejrůznějšího charakteru, od lidové písně přes klasiku až po jazz. Připravovali se skoro celé pololetí a bylo to znát. Ladili nádherně, a nejenom hlasově.

Konkurence byla obrovská, dalších devět pražských i mimopražských sborů přijelo ukázat, co umí. Někteří dokonce v počtu přes třicet členů.

Čekáte-li, že v závěrečných řádcích konečně dospějete k číslici vyjadřující velký, větší, či dokonce ohromný úspěch, vítězství, postup, či medaili..., budete zklamáni. Náš osmihlášek sem nepřišel vyhrávat. Přišel si sem zaspívat a potěšit sebe i obecenstvo krásnou hudbou, a zejména proto by se o něm mělo psát. Tito mladí lidé totiž dělají něco, co není povinné, scházejí se zcela dobrovolně ve svém volném čase, neplynou jim z toho žádné výhody, a přesto se scházejí. A to je dnes velká vzácnost. Dělají to rádi a na soutěži to na nich bylo opravdu vidět. Potěšili nejenom sebe, ale i ty, kteří je poslouchali.



prof. P. Korfová



Hastrman

ANEB SPOUTANÉ DUŠE

V českých kinech se v dubnu objevil snímek *Hastrman* režiséra a hudebníka Ondřeje Havelky. Předlohou mu byl stejnojmenný román spisovatele Miloše Urbana s podtitulem - člověk ve zvířeti, zvíře v člověku - vydaný v roce 2001 a ověčený cenou Magnesia litera. Snímek zpracovává první díl románu odehrávající se v 19. století v prostředí tzv. Máchova romantického kraje a líčí pohanské zvyky. Hlavní postavou, jak už název napovídá, je hastrman žijící mezi lidmi jako baron de Caus. Do této role byl obsazen Karel Dobrý již několik let před natáčením samotným režisérem, který řekl, že „byl pro tuto roli předurčen“. Druhou hlavní postavu Katynky si zahrála Simona Zmrzlá, která byla vybrána na poslední chvíli z castingu.

Ne každý film mě ohromí, ale když skončil *Hastrman*, nemohla jsem popadnout dech. Já osobně bych film jako thriller neoznačila, spíše jako romantické drama. Příjemně mě překvapil i jemný humor, se kterým je příběh odvyprávěn.

Nemyslím si, že by snímek dopadl tak dobře, pokud by se bral příliš vážně.

A přesto z filmu srší emoce. Karel Dobrý v roli hastrmana dokázal skvěle vystihnout vnitřní konflikt postavy, její rozbourané emoce. Zároveň ale i její přirozenost a zvířecí stránku, bojující s povinnostmi a dobrotou duše. Tento vnitřní konflikt drží hlavního hrdinu spoutaného na místě, že se skoro nemůže nadechnout. Jediné okamžiky, kdy může být hastrman skoro sám sebou a může být šťastný, jsou tehdy, když je s Katynkou. Ta je spoutána očekáváními přátel, ale i místem a dobou, ve které žije. Obě tyto spoutané duše mohou být svobodné, jen když jsou jedna s druhou. A to všechno se podařilo panu Havelkovi do filmu vtisknout. Zásluhy samozřejmě patří i Simoně Zmrzlé. Bez ní a bez jiskry, která přeskakovala mezi ní a Karlem Dobrým, by film neměl na čem stavět.

Hudba je velmi vydařená a skvěle dokresluje příběh. Šťastnou volbou byly zpívané písně. Ty zazněly vždy ve správném okamžiku, aby divák zůstal v napětí. Stejně tak kostýmy, které hercům padly, jako by v nich celá léta doopravdy žili. Jediná věc, kterou bych snímku vytkla, byly filmové triky. Nevím, zdali měly

REŽIE Ondřej Havelka

SCÉNÁŘ Ondřej Havelka,
Petr Hudský

ŽÁNŘ thriller/romantický

DÉLKA 100 minut

ZEMĚ PŮVODU Česká republika

PREMIÉRA 19. 4. 2018

Člověk ve zvířeti, zvíře v člověku

v divákovi vyvolat pláč, nebo smích.

Zajímavý byl i závěr filmu. Poselství, které předal, je srozumitelné a každého donutí se zamyslet. Určitě doporučuji si snímek pustit. Už jen proto, že nezapadá do řady rodinných komedií, které česká kinematografie produkuje jak na běžícím páse.

Štěpánka Menšíková, 2. D

ŘEKLO SE NA ARABSKÉ

PROFESORKA: „Tak ta voda se valí po cestě a bere s sebou popelnice, bezdomovce...“

STUDENTKA: „Ale my se bojíme, že když se jí na to zeptáme, bude si myslet, že jsme hloupi.“
PROFESORKA: „A proto se ptáte mě? Já si o vás taky myslím, že jste hloupi.“

PROFESOR: „Je to bezpochyby nejjednodušší řešení této rovnice. Má tu nevýhodu, že je špatné.“

PROFESORKA: „Tak kdo si vezme hliník? Nikdo - Hliník se odstěhoval do Humpolce.“

PROFESORKA: „Vedle je sportovní gympl. Tam jsem kdysi předstírala vzdělávací proces hokejistů...“

PROFESORKA: „Voda zamrzá shora, proto ryby zaparkujou u dna a je to v pohodě.“

ARABSKÉ SUDOKU

1		7		5				
2			1	6		8		5
	8						7	2
				7		2		
		6		1	9		5	
		1						
				9	2			
5	7				3			
				4			9	7

	2			5	3	7		
	6			7				
						4	5	
1	4		2					
	8		5	6		1		
						8		6
	7	5			8			
				1	2			8
		3	9					7

Veronika Vondrová, 2.D
